

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce **K. A.**, nar.
státní příslušnost Republika Uzbekistán
bytem
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2025, č. j. OAM-273/ZA-ZA11-ZA05-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2025, č. j. OAM-273/ZA-ZA11-ZA05-2025 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999

Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že tato žádost byla shledána nepřipustnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce uvádí, že řízení o opakované žádosti bylo zastaveno pro nepřipustnost žádosti a související duplicitu uplatněné argumentace. Žalobce však v opakované žádosti tvrdil nové skutečnosti v podobě již existujícího trestního řízení, o němž se žalobce dozvěděl z hovoru pravděpodobně s příslušníkem tamní policie. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť se žalovaný odmítl podanou žádostí věcně zabývat.
3. Žalovaný nepostupoval podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“), neboť nezjistil skutečný stav věci a zcela pominul ústřední bod výpovědi. Žalovaný zasadil důvody svých obav do kontextu obvinění jeho osoby ze spáchání pokusu znásilnění. Tím, že policie věc neprošetřila, žalobce ani neobvinila ze spáchání trestného činu znásilnění, ani jeho obvinění nevyvrátila a nezažádala řízení vůči oznamovateli z důvodu křivého obvinění, znemožnila žalobci dovolat se postihu oznamujícího souseda. Soused navíc po žalobci nárokuje uhrazení vysoké finanční kompenzace, čímž se dopouští trestného činu vydírání. Pokud policie pojala takovýto spor jako ryze soukromoprávní, vystavila žalobce pronásledování, pro které má za to, že mu měla být udělena doplňková ochrana. Pasivitu policie jakožto orgánu ochrany státních příslušníků lze vykládat jako omisivní jednání, pro které může být žalobce vystaven újmě na životě nebo zdraví.
4. Žalobce napadené rozhodnutí shledává nepřezkoumatelným pro nedostatek odůvodnění, neboť se nezaobírá hodnocením činnosti policie. Je-li proces hodnocení důkazů založen na jejich pořízení a následném vypořádání (a to nejprve izolovaně a poté ve vzájemném kontextu), žalobce má za to, že v tomto ohledu rozhodnutí zaostává [rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 Ads 17/2007-66]. Z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, co si správní orgán myslí o důvodech obav žalobce, chybí komparace s odůvodněním předchozí žádosti, pro kterou pokládá správní orgán nyní projednávanou věc za duplicitní žádost. Závěrem žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný s žalobou nesouhlasí, odkazuje na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí. Žalovaný shledává ohledně důvodů první žádosti, že je důsledně vypořádal na základě dostatečných podkladů a ve zbytku odkazuje na obsah správního spisu. Žalobce tvrdil totožné skutečnosti jako v první žádosti (strach z ohrožení ze strany souseda a zájem uzbecké policie o jeho osobu). Jako novou skutečnost sdělil, že jej přes WhatsApp kontaktovala osoba z trestního pátrání, která se zajímala o jeho lokaci. Tato skutečnost nenaplnila požadavky judikatury vážící se k § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť nemá určitou přidanou hodnotu či kvalitu oproti předchozí žádosti. Nejednalo se tedy o skutečnost novou. Žalovaný zároveň z provedených podkladů nezjistil, že by se poměry v zemi původu změnily takovým způsobem, aby odůvodňovaly opětovné meritorní posouzení věci žalobce. Na závěr navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Obsah správního spisu

6. Z obsahu správního spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti pro rozhodnutí ve věci samé:
7. Dne 20. 6. 2024 žalobce poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodu obavy ze souseda, který jej obvinil ze znásilnění manželky, zbil jej, vyhrožoval smrtí, udal na policii a požadoval po něm peníze, jestliže vezme udání ze znásilnění manželky zpět. V té době nebyl žalobce trestně stíháný, ale obával se, že se dostane do vězení nebo do rukou člověka (souseda), který jej pronásleduje. Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 7. 2024, č. j. OAM-814/BA-BA07-ZA21-2024 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana, neboť dle žalovaného žalobci nehrozí azylově relevantní pronásledování ani vážná újma. Krajský soud v Plzni žalobu proti zmíněnému rozhodnutí zamítl dne 17. 10. 2024, č. j. 33 Az 15/2024-29. Kasační stížnost byla odmítnuta usnesením NSS ze dne 19. 2. 2025, č. j. 6 Azs 256/2024–15.
8. Dne 6. 3. 2025 podal žalobce opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. V údajích k podané žádosti dne 12. 3. 2025 sdělil, že pochází z B., je uzbecké státní příslušnosti i národnosti. Je schopný se dorozumět rusky a uzbecky. Je muslim. Nikdy nebyl členem politické strany ani skupiny, nevyvíjel žádnou politickou aktivitu. Žalobce je rozvedený a má tři děti. Dne 16. 7. 2020 vycestoval letecky z Taškentu do Kyjeva, odkud letěl do Varšavy, kde zůstal dva měsíce (až do 25. 9. 2020). V září 2020 přicestoval autobusem do ČR. V roce 2022 navštívil Španělsko na dva dny. V ČR žádá o mezinárodní ochranu podruhé. V jiných státech udělená víza nikdy neměl a o mezinárodní ochranu v nich nežádal. Žalobce je zdravý a trestně stíháný nikdy nebyl. Jako důvod opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že mu jeho otec sdělil, že se nemá vracet. Dne 25. 12. 2024 volala žalobci přes WhatsApp osoba z „trestního pátrání“. Žalobce hovor zmeškal, a tak zavola zpět přes videohovor. Osoba z pátrání se jej zeptala, kde se nachází a sdělila mu, že dlouho nebyl doma. Dále se dotazovala na vízum a zda požádal o azyl, když je v ČR dlouho. Dotazy následně směřovaly i na jakési přednášky duchovního. Žalobce po osobě požadoval průkaz, či jiný oficiální doklad, aby si ověřil, že jej osoba může vyslýchat. Ta mu žádný takový doklad nepředložila a pouze konstatovala, že mu jej předloží po jeho návratu. Žalobce jí sdělil, že se s ním nebude bavit a hovor ukončil. Osoba žalobci zavolala znovu a opět se ho dotazovala, zda se žalobce modlí, že vidí, že má vousy. Žalobce se tedy dotázal osoby na důkazy o jeho členství v jakési skupině, či o podpoře nějaké takové skupiny. Na to osoba odpověděla, že takové důkazy mít bude. Na to žalobce odpověděl, že až takové důkazy mít bude, zavolá. Poté hovor ukončil a volal s otcem. Otec mu sdělil, že za ním byl místní policista, vyptával se na žalobce a dodal, že se má vrátit domů, jinak zahájí trestní stíhání. Žalobce nevěděl, zda za tím stojí soused, s jehož ženou měl žalobce v mládí poměr. Nedokázal si to vysvětlit jinak, neboť mu soused sdělil, že jej nezabije, ale zavře. Soused má hodně známých na ministerstvech.
9. Žalovaný ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu vyšel z Informace OAMP, Uzbekistán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav: březen 2024, ze dne 14. 3. 2025.
10. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 15. 5. 2025 žalovaný shrnul tvrzení žalobce poskytnutá v průběhu řízení a uvedl, ze kterých podkladů vycházel. Jednalo se mimo jiné o předchozí rozhodnutí o mezinárodní ochraně a informace, které

shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu. Konstatoval, že se jedná o druhou žádost podanou na území ČR. Porovnal důvody současné žádosti (videohovory s osobou z „trestního pátrání“ přes WhatsApp, která se ho dotazovala, kde se nachází, zda má udělená víza, zda požádal o azyl, zda se modlí a v jaké skupině se nachází, též zájem uzbecké policie o jeho osobu a propojení všech těchto skutečností se sousedem žalobce) s tvrzeními žalobce v předchozím řízení (obavy ze souseda, který jej obvinil ze znásilnění manželky, zbil jej, vyhrožoval smrtí, udal na policii a požadoval po něm peníze, jestliže vezme udání ze znásilnění manželky zpět, dále obavy ze zájmu uzbecké policie). Žalobce ve své opakované žádosti uvedl stejné motivy odchodu z vlasti a neochoty se do Uzbekistánu vrátit. Ohledně nové skutečnosti žalovaný konstatoval, že tyto skutečnosti ničeho nemění na jeho závěru o možnosti využití vnitřní ochrany v zemi původu. Dále poukázal též na to, že se nejedná o skutečnosti nové ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť nedosahují určité kvality a přidané hodnoty (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, a ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16). Stejně tak žalovaný po vyhodnocení opatřených podkladů nezjistil, že by se situace v Uzbekistánu změnila od chvíle, kdy o žádosti o udělení mezinárodní ochrany meritorně rozhodoval. Opakovanou žádost tedy posoudil jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu a řízení v souladu s § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).
12. Ve věci samé rozhodl soud bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalovaný výslovně ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, a žalobce k výzvě a poučení soudu nevyjádřil s takovým projednáním věci svůj nesouhlas.
13. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
14. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které: a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
15. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
16. Žalobce nesouhlasí s postupem žalovaného, když jeho žádost posoudil jako nepřipustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu.
17. Soud předesílá, že obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004–54, či ze

- dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012–42). Úkolem správních soudů není nahrazovat činnost žalobce při vymezení žalobních bodů (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2015, č. j. 6 Ads 5/2015–20). A tak čím obecněji žalobce vymezil námitky vůči napadenému rozhodnutí, tím obecněji zdejší soud k jejich přezkumu a posouzení přistoupí (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
18. Hlavní smysl opakované žádosti o mezinárodní ochranu spočívá v možnosti žadatelů uplatnit nové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit jejich postavení v hmotněprávní sféře. Zároveň se musí jednat o skutečnosti, které žadatelé nemohli uplatnit bez svého zavinění v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Smyslem tohoto zákonného požadavku je na jedné straně umožnit nové posouzení v případě, že nové skutečnosti či zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u předchozí žádosti, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, a ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16). Dále podle rozsudku NSS ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16 je věcné projednání opakované žádosti výjimkou, „*kteřou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté*“. Podle rozsudku NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96 musí „*odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“
19. Napadené rozhodnutí požadavkům judikatury vyhovuje. Žalovaný v něm popsal důvody první žádosti i opakované žádosti. Tyto vzájemně porovnal a dospěl k závěru, že jsou identické, s čímž se soud ztotožňuje. Žalobce v opakované žádosti znovu uvedl, že jeho obavy z návratu do vlasti jsou odvozené od souseda, s jehož ženou měl mít žalobce v mládí poměr, a který mu podle aktuálních tvrzení vyhrožoval, že ho nechá zavřít. Dále zopakoval i své obavy z činnosti uzbecké policie. V žalobě pak žalobce znovu zmiňuje skutečnosti týkající se obav plynoucích z nedostatečného prošetření znásilnění ženy souseda, sousedova požadavku nemalých peněz za zpětvzetí udání, či tvrzené pasivity policie, která měla spočívat v tom, že žalobci s jeho sousedem doporučila, aby si svůj spor vyřešili vzájemně v soukromí. S těmito skutečnostmi se však nejen žalovaný, ale i Krajský soud v Plzni, jakož i Nejvyšší správní soud zabývali v rámci prvního řízení.
20. Jako skutečnost novou žalobce uvedl, že jej kontaktoval pravděpodobně příslušník uzbecké policie (konkrétně osoba z „trestního pátrání“), který se jej dotazoval na jeho lokaci, víza, žádost o mezinárodní ochranu v ČR, praktikující náboženství a členství v jakési náboženské společnosti. Jeho otec mu poté v návaznosti sdělil, že se za ním zastavil příslušník uzbecké policie, který se vyptával, kde se žalobce nachází a na závěr

konstatoval, že pokud se nevrátí, zahájí trestní stíhání. Žalovaný shledal, že tyto skutečnosti jsou sice nové z hlediska okamžiku vzniku, ale nikoliv z hlediska intenzity a přidané hodnoty ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu.

21. I s tímto závěrem se soud ztotožňuje, neboť žalobcem uváděné skutečnosti níže popsany vyšší stupeň intenzity nenaplňují. V souladu s rozsudkem NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96 nová skutečnost musí mít určitou kvalitu, musí být azylově relevantní. Žalobce žádným způsobem nevysvětlil v opakované žádosti ani v žalobě, jakou souvislost mají mít tyto skutečnosti s důvody azylově relevantními ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu. Již ze své podstaty nespádají pod důvody taxativně vymezené v § 12 písm. b) zákona o azylu. Rovněž nejsou relevantní z hlediska doplňkové ochrany, neboť v sobě neobsahují rysy reálného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, který přebírá čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
22. Žalobce v žalobě poukazuje na to, že policie řádně neprošetřila trestní oznámení za znásilnění sousedovi ženy žalobcem. To má mít podle jeho názoru za následek nemožnost obrany u uzbecké policie. Žalobě soud rozumí tak, že případným skončením věci by byl žalobci dán právní titul pro případný nárok na kompenzaci údajné nemajetkové újmy. Takový nárok je nicméně stále soukromoprávní a nevypovídá o tom, že by byl žalobce pronásledován nebo mu hrozila vážná újma. Soudu navíc z této argumentační linie není zřejmé, co konkrétně by žalobci mělo bránit v tom, aby se v případě nebezpečí obrátil na policii s žádostí o pomoc. Soudu je z jeho úřední činnosti známo, že uzbecká policie je funkční, obrátí-li se na ni uzbecký občan s obavou z budoucího, či již existujícího ohrožení (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 12. 2024, č. j. 16 Az 19/2024-28).
23. Co se týče sdělení žalobce, že má jeho soused konexe na ministerstvu, a že žalobci vyhrožoval, že jej nechá zavřít, soud upozorňuje, že se jedná o skutečnosti, které žalobce mohl a měl tvrdit již v předchozím řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 86 a usnesení NSS ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45, nebo ze dne 19. 4. 2024, č. j. 4 Azs 29/2024-33). Dále žalobce v žalobě tvrdí, že již v řízení o opakované žádosti sdělil, že je proti němu vedeno trestní řízení. Toto tvrzení však ze správního spisu rozhodně nevyplývá. Vyplývá z něho toliko to, že policista, který se zastavil za otcem žalobce, konstatoval, že pokud se žalobce nevrátí do vlasti, zahájí trestní stíhání. Z ničeho však nevyplývá, že by byl žalobce z čehokoliv obviněn, nakonec to sám ani netvrdil.
24. Žalovaný se tvrzeními žalobce zabýval, neopomenul žádný bod jeho výpovědi a své závěry přezkoumatelně zdůvodnil. Žalobcem sdělené skutečnosti se částečně shodují s těmi, které žalobce uvedl v řízení o první žádosti. Nově sdělené skutečnosti opravdu nenaplňují parametry „novosti“ ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný zároveň zhodnotil, zda v Uzbekistánu nedošlo od doby, kdy naposledy posuzoval žalobcovu žádost, ke změně, která by mohla odůvodňovat opětovné meritorní posouzení této žádosti z důvodu, že by v případě návratu mohl být žalobce vystaven pronásledování či vážné újmě. Žádnou takovou změnu situace však neshledal. Žalovaný v postupu nepochybil a správně posoudil opakovanou žádost jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu a podle § 25 písm. i) téhož zákona řízení zastavil.

25. Dále žalobce zcela obecně namítá, že žalovaný spolehlivě nezjistil skutečný stav věci ve smyslu § 3 s. ř. a shledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným z důvodu toho, že se nezabýval hodnocením činnosti uzbecké policie. Žalovaný se podrobně zabýval činností uzbecké policie v rámci řízení o první žádosti. V prvním rozhodnutí podrobně rozebral možnosti, které žalobce má v případě nutnosti obrany proti soukromým osobám ze strany uzbecké policie. Žalobce v řízení o opakované žádosti konkrétně netvrdil, že by se situace ohledně ochrany poskytované uzbeckou policií změnila či jakkoliv zhoršila (k povinnosti tvrzení srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86). Soud dodává, že okolnost, že policie žalobce neobvinila v rámci prošetřování trestného činu znásilnění, nevypovídá ničeho o tom, že by byla nefunkční. Žalovaný tedy neměl důvod se činností uzbecké policie blíže zabývat a rozhodnutí je tak zcela přezkoumatelné. Navíc, jak již soud uvedl v bodě 22. tohoto rozsudku, je mu z jeho úřední činnosti známo, že uzbecká policie je funkční, obrátí-li se na ní uzbecký občan s obavou z budoucího, či již existujícího ohrožení (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 12. 2024, č. j. 16 Az 19/2024-28). Žalobce dále nekonkretizuje, která další skutková zjištění žalovaného považuje za neúplná. Soud tedy toliko konstatuje, že žalovaný zjistil všechny rozhodné skutečnosti a vyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Umožnil žalobci sdělit všechny případné nové skutečnosti a za účelem posouzení situace v Uzbekistánu si opatřil dostatečné množství relevantních podkladů.
26. Vzhledem k tomu, že soud neshledal pochybení v napadeném rozhodnutí ani v postupu žalovaného, nedošlo k porušení žalobcových veřejných subjektivních práv.
27. Městský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
28. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 3. 9. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
Soudce